

захист і допомогу, а також повинна бути захищеною від усіх форм небального ставлення до неї, не говорячи вже про жорстокість та експлуатацію. (3)

В українській правовій системі права дитини як громадянина країни, певні їхні гарантії містяться насамперед у Конституції України. «Сім'я, дитинство, материнство і батьківство охороняються державою (ст. 51), «Діти рівні у своїх правах незалежно від походження, а також від того, народжені вони у шлюбі чи поза ним» (ст. 52). «Кожна людина має невід'ємне право на життя» (ст. 27), (4) що повністю відповідає ст. 6 зазначеної Конвенції ООН, встановлює невід'ємне право на життя кожної дитини. У Кодексі про шлюб і сім'ю України реалізовано право дитини мати ім'я від народження, встановлено місце, порядок та строки реєстрації народження, а Законом України «Про громадянство» закріплено право дитини мати громадянство. В інших законодавчих актах зафіксовано новий погляд на становище дітей, визначено пріоритетність їх інтересів, значення цих інтересів для благополуччя суспільства.

Протягом останніх років було прийнято ряд нормативних актів, спрямованих на виконання зобов'язань України щодо Конвенції ООН про права дитини та Заключних зауважень Комітету ООН про права дитини. Такими основними актами є Національна програма «Діти України» та Постанова Кабінету Міністрів України від 4 грудня 1998 р. № 1929 «Про заходи щодо посилення охорони материнства та дитинства».

Але значна частина норм законодавства України, які відповідають Конвенції ООН про права дитини, іншим міжнародним актом у цій сфері, не реалізується, а то й просто порушується. Насамперед це викликано тим, що законодавство України про охорону дитинства має більше декларативний, ніж практичний характер. Це не дає можливості Україні гарантувати повне дотримання та реалізацію проголошених прав дітей. Крім того, в Україні практично відсутній чіткий національний механізм забезпечення реалізації та контролю за виконанням норм законодавства про права дитини.

Підсумовуючи викладене можна зробити висновок, що сьогодні особливо важливого значення набуває профілактика злочинів серед неповнолітніх.

Необхідно удосконалити комплексні програми боротьби з втягненням неповнолітніх в злочинну діяльність на підставі досягнення науки і практики, неухильно запроваджувати їх у життя.

Боротьба зі злочинністю неповнолітніх має плануватися і здійснюватися на різних рівнях і напрямках, враховуючи різні контингенти осіб. Вона має включити в себе широкий діапазон загальноновиховних, профілактичних та каральних заходів. За своєю спрямованістю вони мають попереджати злочинну поведінку неповнолітніх, припиняти розпочаті кримінальні дії, а також не допускати їх рецидиву. У цій справі не можна жалити коштів, адже йдеться про майбутнє України!

Список використаних джерел:

1. Конвенція про права дитини: прийнята та відкрита для підписання, ратифікації та приєднання рез. 44/25 ГА ООН від 20 листопада 1989р. // Права людини і професійні стандарти для юристів в документах міжнародних організацій – Амстердам – Київ, 1996. – с. 44-55
2. Веселуха В. Соціальний і правовий статус неповнолітніх і його вплив на віктимну поведінку // Право України. – 1999. – № 7. – С. 93-97.
3. Декларація прав дитини: прийнята ГА ООН від 20 листопада 1959р. // Юридичний вісник України.–1999. –1 грудня.– с. 11-12 .
4. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р.; станом на 15 лютого 2013р.– К.: Паливода А.В., 2013.–62 с.

ЗЛОЧИННІСТЬ МАЙБУТНЬОГО. МОБІЛЬНИЙ ТЕЛЕФОН І ТЕРОРИСТИЧНА АТАКА В МУМБАЇ

Коваль Інна Анатоліївна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри кримінально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Семенов В.В.*

За останні роки ми стали свідками змін, які ми щоденно аналізуємо з кримінальних тенденцій, засобів масової інформації та власного досвіду. Змін, які раз і назавжди осучаснили кримінальний світ та змушують його невпинно рухатись вперед і досягати нечуваних раніше антисоціальних результатів.

Тому, неможливо недооцінити роботу криміналістів, провідних фахівців по боротьбі зі злочинністю, які сьогодні розробляють та втілюють у життя нові стратегії, щоб протистояти їй [1, с. 116]. З'явилися нові сценарії, що дозволяють людуству переглянути тактику боротьби [3, с. 52]. Зміни є прямим наслідком глобалізації ринків світу де кордони були скасовані, в основному, в ім'я економіки. Це новий світ, в якому домінують нові інформаційні і комунікаційні технології, що докорінно реформували «профіль» злочинців, їх тактику, способи і засоби вчинення злочинів [1, с. 115].

Більшість із кримінальних явищ, з якими ми боремося сьогодні носять транснаціональний характер [2, с. 68]. Науково-технічний прогрес здобув нечувані досягнень, розширив наші можливості, проте, на жаль, став зброєю у руках злочинців. Ця зброя, в майбутньому, може досягти вражаючих масштабів. І чим більше ми залежимо від технологій, тим більша перспектива стати потенційними жертвами сучасної модернізованої злочинності [3, с. 52].

Тож, справедливо буде акцентувати увагу на добре відомий всім дивайс - мобільний телефон. Проте, проблема в тому, що злочинці здобувають у свій арсенал нові модернізовані ресурси раніше від правоохоронних органів. Як і 20 років тому злочинці і досі користуються мобільними телефонами, та, крім цього, вони будують власні мережі мобільного зв'язку. Одну з таких веж встановили наркобарони, покриття якої охоплює 31 штат Мексики. У них є зашифрована система радіозв'язку, що діє по всій країні. Вражаючі масштаби носять інфраструктури, що розвиваються за рахунок міжнародної злочинності [4].

Технології зробили наш світ більш відкритим, і здебільшого це прекрасно. Проте, така відкритість може призвести до непередбачуваних наслідків, як наприклад, терористична атака 2008 року в Мумбаї. Чоловіки, які виконували її, були озброєні автоматами Калашникова, вибухівкою та ручними гранатами. Вони кинули ці гранати в натовп невинних людей, які після роботи спокійно вечеряли в кафе. Проте нікого вже не здивує важкою артилерією в терористичних операціях, як і пістолетами та бомбами. І що змінилось цього разу, так це використання сучасних інформаційно-комунікаційних технологій для виявлення місцезнаходження своїх жертв та їх вбивства. Вони мали мобільні телефони та доступ до супутників. Терористи утворили власні операційні центри вздовж кордону в Пакистані, де вони моніторили канали Бі-бі-сі, Аль-Джазіра, Сі-ен-ен та місцеві станції Індії. Вони також моніторили Інтернет та соціальні ЗМІ, для того, щоб слідкувати за перебігом атак, а також за кількістю вбитих людей. Інноваційні технології терористичних операційних центрів забезпечували терористів небувалою поінформованістю, та надавали їм технічну перевагу над поліцією, та навіть над урядом. І використовували вони це доволі ефективно. В певний момент 60-ти годинної облоги, терористи, користуючись навиками спеціалістів терористичного командного пункту, за допомогою пошукових ресурсів мережі Інтернет, встановлювали особи своїх жертв і потім жорстоко вбивали їх. Використовуючи сучасні засоби і модернізований спосіб ідентифікації, злочинці позбавили життя десятки осіб. Ми переймаємося збереженням приватності на Фейсбуці, проте, факт залишається фактом, нашу відкритість можуть використати проти нас. Терористи роблять це. Пошукова система може визначити, кому жити, а кому помирати. В такому світі ми живемо [4].

Отже, протягом 60-ти годинного захоплення готелю, 10 чоловіків, озброєних не лише пістолетами, але й технологіями, змусили заверти 20-ти мільйонне місто Мумбаї. І це трагедія сьогодення. Ось як радикали можуть використати відкритість [4].

Таким чином, підсумовуючи, варто зазначити, що здатність одного впливати на багатьох зростає в геометричній прогресії. В руках людуства, окремо взятого індивідууму, знаходиться інструмент, що може змінити світ. Лише від волі людини залежить, яким чином вона його застосує. У світі злочинності і тероризму відбулися значні зміни. Вони закликають до зміни правоохоронних органів на більш відкриті і спільно організовані. Зрештою, громадська безпека має занадто важливе значення, щоб доручати її професіоналам.

Список використаних джерел:

1. Noel Sharkey, Marc Goodman, Nick Ross. The Coming Robot Crime Wave. Computer, vol. 43, no 8, pp. 116, 114 – 115, aug. 2010, doi: 10.1109/MC. 2010. 242
2. Steven L. Tanimoto. Introduction to Python for Artificial Inelligence. Computer, vol. 43, no RW0068157, pp. 68, doi: 11.2091/LF. 2009. 328

3. Marc Goodman. Crime and Policing in Virtual Worlds. Unclrl, The Magazine Freedom from fear/topic6 Cybercrimes, oct. 2010. pp. 1-2, 52-59, 2010. 68

4. Future Crimes (International Conf. Mar. 2012). [Електронний ресурс] – Режим доступу:http://www.ted.com/talks/marc_goodman_a_vasion_of_crimes_in_the_future.html

ОСВІДУВАННЯ ТА ТАКТИКА ЙОГО ПРОВЕДЕННЯ ПРИ РОЗСЛІДУВАННІ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ

Климов Кирило Олегович, курсант факультету підготовки слідчих навчально-наукового інституту підготовки фахівців експертно-криміналістичних підрозділів Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, старший викладач кафедри досудового розслідування навчально-наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів слідства та кримінальної міліції Національної академії внутрішніх справ *Тереженко Ю. В.*

Основним завданням побудови правової України на сучасному етапі є захист прав та інтересів людини, її життя, здоров'я, честі та гідності. У Конституції нашої країни проголошено, що саме людина є найважливішою соціальною цінністю суспільства і держави. Значної шкоди цій соціальній цінності завдає злочинність, боротьба з якою залишається загальнодержавною проблемою. Велику небезпеку становлять злочини, що посягають на життя та здоров'я людини. Розслідування злочинів, пов'язаних із спричиненням умисних тілесних ушкоджень, обумовлено характерними рисами, які значно ускладнюють процес розслідування, що дозволяє віднести ці справи до підвищеної категорії складності. Тому важливе значення для повного й неупередженого з'ясування обставин кримінального провадження та отримання достовірної інформації є проведення невідкладних слідчих (розшукових) дій, однією з яких є освідування. Аналіз практики свідчить про те, що слідчі при проведенні освідування не завжди виконують всі процесуальні вимоги, підготовка і проведення слідчої (розшукової) дії не відповідають тактичним вимогам; зазвичай вона проводиться без належної підготовки, пошук слідів злочину, особливих прикмет чи тілесних ушкоджень проводиться безсистемно, без визначення ключових ділянок тіла, не враховується місце і спосіб вчинення злочину.

Важливою умовою успішного проведення освідування є дотримання кримінальних процесуальних вимог, використання тактичних прийомів і застосування техніко-криміналістичних засобів і методів збирання доказової інформації [1, с. 488].

Відповідно до КПК України проведення освідування можливо в тих випадках, коли є підстави вважати, що на тілі підозрюваного, потерпілого або свідка є матеріальні сліди злочину або особливі прикмети, якщо при цьому не потрібне проведення судово-медичної експертизи, оскільки сутність освідування полягає в ретельному огляді тіла людини, і лише потім, врахувавши отримані результати, вирішувати питання про призначення експертизи [2, с. 126]. Крім того, очевидно, що для виявлення на тілі особливих прикмет взагалі не потрібно призначати судово-медичну експертизу, та й це не входить до предмету судово-медичного дослідження. Важливо провести освідування на початковому етапі розслідування або негайно після затримання особи, що підозрюється у вчиненні злочину. Сліди злочину можуть залишитися на тілі людини як синці, подряпини, сліди опору, татування, шрами та ін., деякі з них можуть швидко зникнути або бути знищеними на протязі декількох годин, при цьому відновити їх буде неможливо [3, с. 286].

Провідну роль в проведенні освідування має слідчий. Рішення слідчого про проведення освідування має базуватися на фактичних даних, що свідчать про наявність на тілі конкретної особи слідів кримінального правопорушення чи особливих прикмет. На початковому етапі проведення освідування слідчий повинен ретельно підготуватися до проведення освідування, а саме: прийняти рішення про вид освідування, вирішити питання про залучення понятих, підготувати науково-технічні засоби фіксації ходу та результатів освідування, визначити місце і час проведення освідування, скласти план проведення освідування.

Робочий етап проведення слідчого освідування – це безпосередній огляд тіла людини. Спочатку проводиться загальний огляд людини (зверху вниз, від